

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Stankiewicz

w sprawie **M. M.** (poprzednio Z. B.)

skazanego z art. 148 § 2 pkt 2, 3 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 27 marca 2025 r.

wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 lutego 2013 r., sygn. akt II AKa 367/12, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 18 kwietnia 2012 r., sygn. akt VIII K 342/08

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

odmówić przyjęcia wniosku skazanego M. M. o wznowienie postępowania z powodu jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

W dniu 16 września 2024 r. do Sądu Najwyższego wpłynęła korespondencja skazanego M. M. (poprzednio Z. B.), w której po raz kolejny domagał się on wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 lutego 2013 r., sygn. akt II AKa 367/12, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 18 kwietnia 2012 r., sygn. akt VIII K 342/08. W treści swego pisma skazany zakwestionował dokonaną

na merytorycznym etapie postępowania ocenę materiału dowodowego oraz wskazał na wystąpienie bezwzględnych przyczyn odwoławczych.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Wniosek skazanego jest oczywiście bezzasadny w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k.

Powyższy przepis nakłada na sąd obowiązek przeprowadzenia kontroli wniosku o wznowienie postępowania pochodzącego od podmiotu nieprofesjonalnego pod kątem tego czy nie jest on oczywiście bezzasadny. Kontrola ta ma charakter *quasi* formalny, co oznacza, że w jej toku nie dochodzi do merytorycznego rozpoznania wniosku, ani też do badania jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia, ale do wstępnego przeanalizowania jego treści w celu ustalenia możliwości skutecznego złożenia tego pisma. Wniosek, który jest bezzasadny w stopniu oczywistym, musi spotkać się z odmową przyjęcia bez wzywania do usunięcia braków formalnych. Oczywista bezzasadność wniosku o wznowienie postępowania to taka, która nie wymaga szczególnego badania, jest widoczna „na pierwszy rzut oka”, jest niewątpliwa i wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia prawomocnego orzeczenia (zob. postanowienia SN: z 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016/1/5; z 6 października 2015 r., V KO 56/15).

W kontekście oceny przesłanki oczywistej bezzasadności wniosku ustawodawca szczególną wagę przydał sytuacji, gdy w piśmie wnioskujący ponownie podnosi okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania. Taka sytuacja niewątpliwie nastąpiła w niniejszym postępowaniu. Dostrzec wszak trzeba, że wnioski skazanego o wznowienie postępowania były przedmiotem licznych orzeczeń Sądu Najwyższego. Na tym zaś tle wypada zauważyć, że już poprzednio w sprawie II KO 15/15 skazany M.M. starał się wyeksponować błędy w zakresie postępowania dowodowego, które miały zaistnieć w toku postępowania karnego w tej sprawie, w tym m.in. sfalszowanie opinii psychologicznej, sfalszowanie wizji lokalnej, popełnienie przestępstwa przez policjantów, a wyznaczony do analizy podstaw do wznowienia postępowania

wyznaczony z urzędu adwokat nie stwierdził podstaw do sporządzenia i wniesienia wniosku o wznowienie postępowania, co doprowadziło do odmowy przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania. W sprawie II KO 5/19 kolejne zarzuty skazanego co do nieprawidłowości postępowania, błędów w tym postępowaniu, podlegały analizie - w kontekście istnienia podstaw do sporządzenia i złożenia wniosku o wznowienie postępowania - przez kolejnego obrońcę z urzędu. Także i wówczas obrońca skazanego nie stwierdził podstaw do wznowienia postępowania w tej sprawie (sygn. akt II KO 5/19), co doprowadziło do wydania postanowienia z dnia 31 sierpnia 2021 r., którym to Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania. Ponownie w listopadzie 2021 r. skazany wniósł kolejny osobisty wniosek o wznowienie postępowania artykułując kolejne błędy popełnione przy rozpoznaniu sprawy, co również nie przyniosło oczekiwanego przez wnioskodawcę rezultatu. Analogiczne okoliczności, w których obecnie skazany upatruje podstaw do wznowienia postępowania były przedmiotem wielokrotnego badania. Bez wątpienia także te okoliczności, które są zawartością obecnie złożonego wniosku o wznowienie postępowania były już przedmiotem oceny obrońców wyznaczonych z urzędu (II KO 15/15; II KO 16/17). W jednej sprawie wniosek o wznowienie został oddalony (II KO 16/17), zaś w kolejnej sprawie, w której skazany podał w istocie tożsame okoliczności co obecnie, wyznaczony z urzędu obrońca nie stwierdził, aby kwalifikowały się one do sporządzenia i złożenia wniosku o wznowienie postępowania (II KO 118/21).

Przedmiotem badania w kontekście wznowienia postępowania była już także argumentacja skazanego wskazująca na zaistnienie uchybień o randze bezwzględnych przyczyn odwoławczych. Także i w tym zakresie nie stwierdzono podstaw do wznowienia postępowania z urzędu (II KO 54/18, II KO 4/18).

Powyższe jednoznacznie potwierdza, że okoliczności wskazane w aktualnie złożonym przez skazanego wniosku były już wielokrotnie przedmiotem ocen w kontekście istnienia zarówno podstaw do wznowienia postępowania z urzędu, jak i istnienia podstaw do wznowienia postępowania na wniosek. Konstatacja ta obligowała zatem Sąd Najwyższy do wydania postanowienia po myśli art. 545 § 3 k.p.k.

Wypada jedynie skazanemu przypomnieć, że jego niezadowolenie z poczynionych ustaleń faktycznych, oceny materiału dowodowego czy też przyjętej interpretacji norm prawa materialnego, nie mogą stanowić podstawy do wznowienia postępowania sądowego. Skarżący szeroko odwołuje się do szeregu kwestii, które były wszakże przedmiotem rozpoznania w toku postępowania jurysdykcyjnego, ponownie starając się wykazać jego nietrafność. Podkreślić jednak trzeba, że postępowanie wznowieniowe nie stanowi powtórzenia postępowania apelacyjnego i nie jest swego rodzaju „trzecią instancją”, mającą służyć kolejnemu weryfikowaniu poprawności orzeczeń zapadłych w sądach pierwszej i drugiej instancji. Na tle powyższego oczywistym pozostaje, iż niezasadne na tym etapie jest eksponowanie uchybień w przyjętych ustaleniach faktycznych, ocenie materiału dowodowego, czy wykładni prawa materialnego. Wszystkie te okoliczności zostały bowiem poddane analizie w toku właściwego postępowania sądowego. Wznowienie postępowania może nastąpić zaś wyłącznie w ściśle określonych przez ustawodawcę podstawach. Takich we wniosku jednak nie wskazano.

Sąd Najwyższy nie stwierdził także zaistnienia przesłanek wznowienia z urzędu, o których mowa w art. 542 § 3 k.p.k.

Konkludując, stwierdzić zatem trzeba, że zmaterializowały się przewidziane w art. 545 § 3 k.p.k. podstawy do odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie jako oczywiście bezzasadnego, bez wzywania wnioskodawcy do uzupełnienia jego braków formalnych, takich jak niesporządzenie go przez adwokata i brak opłaty.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy, orzekł jak na wstępie.

[J.J.]

[a.ł.]